

Een Bladzijde voor de Jeugd

JANNIE

DE eerste maal, dat we Jannie zagen, was al onder heel treurige omstandigheden. Het was Maart en koud en nattig, lang geen prettig weertje om een nieuw buitenhuis te komen bekijken. De weg naar het landhuis was niettegenstaande het slechte weer prachtig; wel eenzaam, maar wat geven buitenmensen om de stilte? Onze naaste buur, op de boerderij bij het Heerenhuis, had al dadelijk gezien, dat er kijkers waren en de nieuwsgierigheid dreef hem door het afsluithekje om te vragen of we niet even wilden binnenkomen. Een Geldersch interieur hadden we nog niet gezien en dus maar dadelijk van de uitnoodiging gebruik gemaakt. De oude Harmen-boer, een stevige vijftiger, ging ons voor en met een gul „gaaf er maar in”, liet hij ons binnengaan. Eerst een voorhuis door, dat 's zomers tot keuken dient en we stonden weldra in de groote kamer. De eerste indruk was: „wat warm hier”. Er stond een ouderwetsche jaagkachel gloeiend heet. Het vertrek, heel ruim, was spaarzaam verlicht door een enkel raam. Een kabinet besloeg den korten wand.

Aan de lange zijde twee bedsteden. In de eene, vlak bij de kachel, lag een klein meisje, naar schatting een jaar of vier, doodsbлек en doodop na den doorgebrachten nacht. Onze belangstelling was dadelijk gewekt en al heel gauw wisten we er alles van. Harmen-boer vertelde ons wat Jannie was overkomen; ze was altijd zoo min, er zat meraakel weinig groei in en noe dat nog. De kleine Gijs en Jannie waren voor een paar dagen den Eng ingegaan en hadden daar bij een kuil gespeeld. Hoe het gekomen was, wist geen van beiden, maar Jannie was in den diepen kuil met het hoofd op een plank gevallen. Ze was nog naar de boerderij gelopen, maar 's avonds al was ze doodziek. Dokter werd gehaald en heel den nacht had Harmen bij het bed gezeten om het kleine hoofd koel te houden. En nu was het ergste voorbij, dacht hij; maar later hoorden we dat het met Jannie toch veel slimmer geworden was. 't Zwakke kleintje had eene longaandoening gekregen, zoo hevig, dat ze langen tijd voor haar behoud gevreesd hadden.

We huurden het Heerenhuis en tegen half April betrokken we de nieuwe woning. Natuurlijk dadelijk eens vragen naar Jannie. Ze moest nog te bed blijven en Dokter kwam nog af en toe. Heel langzaam ging het, maar in Mei werd op een zonnigen dag een rieten leunstoel bij de staldeur gezet en Jannie werd er goed ingepakt ingedragen. We konden nu eens met het kleintje praten — het zag er nog zoo teertjes uit — maar een lief, vriendelijk stemmetje vertelde dat ze al op school was, al in de tweede klas en nu kon ze niet naar school. Ze was zoo zwak en zoo moe; allen wanhoopten aan haar behoud.

Harmen-boer had het druk, de jongens en de deerns ook, de andere kinderen gingen naar school en dus

kon niemand op Jannie letten. En om ze volop room te geven dat ging toch niet en de eiers moesten naar de markt. De eenige verpleging, die ze had was dat ze buiten werd gebracht en dan af en toe wat te eten kreeg. Langzaam ging het vooruit en in Juni liep ze over het erf. Ze mocht nu eens door het hekje komen naar het Heerenhuis, 't ging langzaam, maar om naar ons toe te komen, spande ze alle kracht in.

Jannie

Ze was op het laatst een vast klantje tegen half elf; ze wilde wat voor ons doen en was dolgelukkig als ze wat mocht aandrigen uit den tuin. Op de boerderij vond ze het niet prettig, niemand had een oogenblik tijd. Moeder was voor vier jaar gestorven en de deerns van twaalf en veertien jaar hadden alles moeten overnemen. Ze werkten hard, maar eenig begrip van wat Jannie noodig had, hadden ze volstrekt niet. Ze was nu weer best, af en dronk en dan kon ze wel weer aan het werk. Op een dag kwam ze met o, zoo'n bedroefd gezichtje vertellen dat ze weer naar school moest en het was zoo'n lange schoolweg, goed drie kwartier. We gingen nu Harmen eens polsen en ja, hij was voor rede vatbaar. Jannie zou in 't Heerenhuis wat leeren en dan moest ze als 't niet anders kon nog maar wat thuis blijven.

Ijverig was ze en ze deed haar uiterste best met schrijfwerk en rekenen. Ook werd een breikous opgezet en dat ging na een paar weken zoo vlot, dat ze een paar sokken voor vader mocht beginnen. Met mooi weer zat ze onder den notebom, heerlijk in de schaduw te werken en het ernstige snoetje ver-

leidde den schilder een schetsje van haar te maken.

Daar zit ze nu, een en al aandacht voor de sok van Vader; de klompjes op den grond rustende, het lichaampje stijf van inspanning, het kopje met kort geknipt haar — de krullen waren niet te ontwarren geweest — over het werk gebogen; heel de houding is vol aandacht. Niets kan haar afleiden.

Het gelukkigste oogenblik was toen Vader haar een kwartje gaf voor het mooie werk. Dat paar sokken deed de rondte in heel de buurt; hoe was het mogelijk dat de kleine, zwakke Jannie dat gedaan had. Sedert werkte ze ijverig, veel ijveriger dan de grootere zusjes, want meedoen om over greppels en kuilen te springen, kon ze nog niet.

Ze deed nog altijd zoo'n heerlijk middagslaapje in het hooi. Eén ding kon ze beter dan al de anderen. Geen zorgzamer hulp was te vinden als het er op aan kwam de schapen te hoeden. Urenlang ging ze met breikous of leesboek het veld in en hield de kudde met den hond goed bij elkaar.

We hadden eens tegen Jannie gezegd dat ze om een schoon schortje zou vragen aan de groote Zus. Maar o hé dat hoefde niet. Ze moest het er maar mee doen. Wat deed nu het kleine ding? 's Morgens vroeg stond ze met schuier en zeep op een plank haar schortje te boenen. Toen het schoon was, werd het op het veld, in de zon gedroogd, wat opgerekt en klaar was ze. Met een schoon schort en een trotsch gezichtje kwam ze half elf het erf opgestapt. We zagen het dadelijk en ze was overtuigd dat ze wat haar best gedaan had om schoon voor den dag te komen. Zoo ging het ook met de klompjes, ze schuurde ze voor ze naar bed ging om 's morgens netjes te zijn.

Toen Augustus ten einde was en de groote vakantie voorbij, vond Meester dat ze lang genoeg vrij geweest was. Ze moest het maar weer eens probeeren. Met het leeren ging alles goed, ze kon mee in de derde klas, maar gauw had ze hoofdpijn. Zoo'n heele dag binnen was nog te veel.

Nog maar eens voor de kleine er op uit. Meester eens gevraagd of er geen middel was en er werd wat op gevonden.

Sedert is ze halve dagen op school en ze zit al in de vijfde klasse; ze heeft weer lange krullen en groeit dat het een aard heeft. Van een klein, zwak stumpertje is een aardig meisje gegroeid en allang heeft ze geen dokter meer noodig.

Ze heeft goed geleerd voor zich zelf te zorgen. Als een auto op den weg een stoflaag opjaagt, vlucht ze gauw een zijweg in en niemand zou gelooven, dat daar het longpatientje van vroeger op de fiets wegrijdt. Heerlijk heeft de Geldersche lucht gewerkt, en als er één zonder bijzondere verpleging of voeding beter is geworden, is het onze Jannie. Ze is zooveel als haar krachten toelieten aan het werk gebleven en de groote lust van het kind om evenals de anderen mee te kunnen, heeft haar gesterkt.

LIESBETH VAN DOESBURG.

DAPPERE SOLDATEN

Rom, bom, bom! Rom, bom, bom!
Zoo slaat Frits op de groote trom
En achter hem, stram in de maat,
Marcheeren Willem en Agaaf.
Kijk!,... zus Nelly sluit de rij,
Och, menschen, ga toch gauw op zij!

Rataplan, plan, plan! Rataplan, plan, plan!
Daar komen de soldaten an!
Lachend de snuitjes, gestrekt de beenen,
Zoo loopt het troepje flink daarhenen,
En iedereen, die hen zoo ziet,
Zegt — dapperder leger bestaat er niet.

O, weel! — daar komt een groote hond;
Eerst snuffelt hij wat in 't rond,
Dan... loopt hij in gestreken draf
Recht op onze Nelly af;
En... de soldaten in gevaar,
Stuiven schreeuwend uit elkaar!

Dan klinkt opeens een luide lach,
Vermengd met diep, diep vreugdgeblaf.
„Zeg, jongens! wat zijn jullie flauw!
Roept Nelly luid — „Kom hier toch gauw!
„Och, och, wat dappere soldaten,
„Om Nel maar zoo alleen te laten!”

„'t Is immers Hec maar van Oom Piet!
„Zeg, zagen jullie dat nu niet?
„Kom, Hec, je speelt ook met ons mee
„Jij wordt „Kaptein”, hiep, hiep, hoezee!
„Vlug, jongens, allen in de rij,
„Frits weer voorop, en Hec op zij!”

Rataplan, plan, plan! Rataplan, plan, plan!
Daar komen de soldaten an!
Stram stappen zij weer in de maat
Die kleine helden uit de straat.
En ieder, die ons troepje ziet,
Zegt... „dapperder leger bestaat er niet!”

MARIE J. J.

